

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΙΣΤ'

Συνδρομή ἑτησίαν· Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται ἀπὸ
Ἰταλίας καὶ ἀπὸ τοῦ ἑξῆς καὶ εἰναι ἑτησίαι· Γερμανίας τῆς Διευθύνσεως· Ὁδὸς Ἀρχαίου

17 Ἰουλίου 1883

ΣΑΙΚΣΠΕΙΡΟΥ

«Θ ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ»

Ἀποσπάσματα ἐξ ἀνεκδότου μεταφράσεως.

Ἰσχύεται καὶ τέλος· ἰδί· σελ. 431.

Πράξις τετάρτη. Σκηνὴ πρώτη.

Δικαστήριον ἐν Βενετίᾳ.

(Εἰσέρχονται ὁ ΔΟΓΗΣ, ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΑΙ, ΑΝΤΩΝΙΟΣ,
ΒΑΣΑΝΙΟΣ, ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ, ΣΑΛΕΡΙΟΣ κλ.).

ΔΟΓΗΣ

Εἶν' ὁ Ἀντώνιος παρών;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Παρών, ὅς τοὺς ὁρίσμούς σου.

ΔΟΓΗΣ

Μὲ κακοφαίνεται, ἀλλὰ ἔχεις ἔδω νὰ κάμης
μὲ πέτρινον ἀντίδικον, μὲ ἕνα κατεργάρην
ἀπὸ ἄνθρωπον, ποῦ ἔλεος τί ὅα εἶπῃ δὲν ἔξυρει,
καὶ οὐτε δράμι μέσα του δὲν ἔχει εὐσπλαγχνίαν...
Ἄς πάγῃ ἕνας ἀπὸ σὰς νὰ φέρῃ τὸν Ἑβραῖον.

ΣΑΛΕΡΙΟΣ

Ἐδῶ ἀπ' ἔξω στέκεται Ἰδοῦ, αὐθέντα, ἦλλοε.

(Εἰσέρχεται ὁ ΣΑΥΛΩΚ).

ΔΟΓΗΣ

Κάμετε τόπον νὰ σταθῇ ἔδω, ἐνώπιόν μας.—
Ὁ κόσμος λέγει, Σαυλῶκ, κ' ἐγὼ φρονῶ ἐπίσης,
ὅτι σκοπεύεις τὸν κακὸν νὰ κάμνης ὡς τὸ τέλος,
καὶ ὅτ' ἡ καλοσύνη σου ὅα μᾶς ἔξιπασῃ τότε
πλειότερον κ' ἀπ' τὴν πλαστὴν αὐτὴν σκληρότητά σου·
ἀπ' ἐκεῖ δὲ ὅπου ζητεῖς τὸ πρόστιμόν σου, ἔχουν
μὴν λίτραν ἀπ' τοῦ δυστυχοῦς χρεώστου σου τὸ κρέας,
οὐ ὅχι μόνον ὅα δεχθῇς τὸ πρόστιμόν νὰ χάσης,
ἀλλ' ἀπὸ εὐσπλαγχνίαν σου κ' ἀπὸ φιλανθρωπίαν
τὸ ἥμισυ τοῦ χρέους τοῦ ὅα τοῦ παραχωρήσης...
Επικεῖ ἀπόκρισιν, προσμένοντες, Ἑβραῖε.

ΣΑΥΛΩΚ

Ἐγὼ σ' ἐληροφόρησα, αὐθέντα, τί σκοπεῖς.
Εἰς τ' ἁγία μας Σάββατα ὠρκήσθηκα νὰ λάβω
τὸ πρόστιμόν κ' ἀντίποινον κατὰ τ' ὁμολογόν του.
Ἄν θέλεις ἀρνηθῇτε μου, ἀλλὰ συλλογισθῇτε
τὰ δίκαια τοῦ κράτους σας καὶ τὰ προνόμιά σας!
Ὅα μ' ἐρωτήσης, διατὶ προκρίνω νὰ τοῦ πάρω
μὴν λίτραν βρωμοκρέας τοῦ παρὰ τὰ χρήματά μου;
Δὲν χρεωστῶ ν' ἀποκριθῶ, πλὴν λέγω: Ἔτσι θέλω.
Σοῦ ἀπεκρίθηκα; — Καὶ πῶς! Ὑπόθεσε πῶς ἔχω
ἵς τὸ σπῆτι ἕνα ποντικόν, καὶ μ' ἔρχεται νὰ δώσω
δέκα χιλιάδας μετρητὰ νὰ μοῦ τὸν ξεπαστρεύσουν.
Δὲν εἶν' ἀπόκρισις αὐτό; — Ἐνὸς δὲν τοῦ ἀρέσει
νὰ βλέπῃ χοῖρου κεφαλὴν βρασιμένην νὰ τοῦ χάσκη,

ΤΟΜΟΣ—ΙΣΤ' 1883

ὁ ἄλλος εἶν' ἔξω φρονῶν ὅπου τὰν βλέπῃ γάτον,
ὁ ἄλλος ἐρεθίζεται τὴν κάψαν ἅμ' ἀκούσῃ
καὶ νὰ κρατήσῃ δὲν ἔχει τὸ οὖρος του. Διότι
ἵς τὸν ἄνθρωπον ἡ ἀλυσθίς, κυρία τῶν παθῶν του,
τὰ ἔχει καὶ τὰ κυβερνᾷ κατὰ τὴν ὁρεξίν της.
Λοιπὸν, σοῦ ἀποκρίνομαι: Καθὼς δὲν εἶναι τρόπος
νὰ δώσης λόγον βάσιμον, πῶς ἕνας δὲν ἀρέσει
νὰ βλέπῃ χοῖρου κεφαλὴν, ὁ ἄλλος ἕνα γάτον
ἀπειρακτὸν καὶ χρήσιμον, κ' ὁ τρίτος τὴν τσαμποῦναν,
ἀλλ' ὑποκύπτουν ἵς τ' ἄτοπον κ' οἱ τρεῖς χωρὶς νὰ θέλουν,
καὶ γίνονται ἐνοχλητικοὶ διότι ἐνοχλοῦνται,
ἔτσι κ' ἐγὼ δὲν ἔμπορῶ ἐπίσης, οὔτε θέλω
νὰ δώσω λόγον (παρεκτός τὴν ἀντιπάθειάν μου,
τὸ ριζωμένον πάθος μου κατὰ τοῦ Ἀντωνίου),
πῶς κάμνω μὲ ζημίαν μου αὐτῇ ἔδω τὴν κρίσιν.
Νῆ,—ἔλαβες ἀπόκρισιν;

ΒΑΣΑΝΙΟΣ

Ἀπόκρισις δὲν εἶναι,
ὦ ἄνθρωπε ἀναισθητε, νὰ δικαιολογήσαι
διὰ τὴν ἀσπλαγχνίαν σου.

ΣΑΥΛΩΚ

Ἵπόχρεως δὲν εἶμαι
νὰ σοῦ φανῶ εὐχάριστος μὲ τὴν ἀπόκρισίν μου.

ΒΑΣΑΝΙΟΣ

Μήπως κανεῖς ὅ,τι μισεῖ νὰ τὸ σκοτόνῃ πρέπει;

ΣΑΥΛΩΚ

Ὅ,τι κανεῖς δὲν τὸ μισεῖ, μὴ θέλει τὸ κακόν του;

ΒΑΣΑΝΙΟΣ

Ἄν μιὰν φορὰν σ' ἐπείραξαν δὲν εἶναι λόγος μίσους.

ΣΑΥΛΩΚ

Ἐσὺ τὸ φίδι δυὸ φοραὶς τ' ἀφίνεις νὰ δαγκάσῃ;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Φίλε καλὲ, μὴ τὸ ξεχνᾷς: λογομαχεῖς μ' Ἑβραῖον.
Εἰς τὸ περιθαλάσσιον καλλίτερα καταίθα
καὶ πρόσταζε τὰ κύματα νὰ χαμηλώσουν ἴλιγον,—
ἢ πῆγαινε καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν λύκον λόγον,
πῶς ἔκαμε τ' ἀρνάκι της νὰ κλαῖ ἢ προβατίναν,—
ἢ πῆ τὰ πεῦκα τοῦ βουνοῦ, τὰ ὑψηλὰ κλαδιὰ των
νὰ τὰ κρατοῦν ἀκίνητα καὶ ἦγον νὰ μὴ κάμνουν
ἐνῷ ἀνεμοφύσημα οὐράνιον τὰ σείη.
Καλλίτερα προσπάθησε νὰ κάμης ὅ,τι ἄλλο,
ὅσον κ' ἂν ᾖ δύσκολον, παρὰ νὰ μαλακώσης
αὐτά... ποῦ τί σκληρότερον ἵς τὸν κόσμον νὰ ὑπάρχῃ;
νὰ μαλακώσης τὰ σκληρὰ Ἑβραϊκά του σπλάγχνα.
Παῦσε λοιπὸν παρακαλῶς προτάσεις νὰ τοῦ κάμνης
καὶ ἄλλα μέσα μὴ ζητῇς πρὸς χάριν μου, ἀλλ' ἄφες
χωρὶς νὰ χάνεται καιρὸς εἰς τ' ἀδίκαν, νὰ γείνη
ἐμὲ ἢ καταδίκη μου κ' αὐτοῦ τὸ θέλημά του.

ΒΑΣΑΝΙΟΣ

Διὰ ταῖς τρεῖς χιλιάδας σου ἰδοῦ διπλὰ σοῦ δίδω.

ΣΑΥΛΩΚ

Κάθε δουκάτον ἀπ' αὐταῖς ταῖς ἑξὶ χιλιάδαῖς
εἰς ἑξ κομμάτια νὰ κοπῇ, — δουκάτον καὶ κομμάτι, —
καὶ πάλιν δὲν τὰ δέχομαι. Τ' ὁμολογόν μου θέλω !

ΔΟΓΗΣ

Κ' ἐλπίζεις ναύρης ἔλεος ἀφοῦ ἐσὺ δὲν κάμνεις ;

ΣΑΥΛΩΚ

Καὶ μήπως ἄδικον ζητῶ διὰ νὰ ἔχω φόβον ;
Σεῖς, ἰδοῦπέρα ἔχετε ἀγορασμένους σκλάβους
καὶ — ὅπως τὰ γαῖθούρια σας, τοὺς σκύλους, τὰ μουλάρια, —
τοὺς βάζετε εἰς δουλιὰ καὶ ἔπεσμένα ἔργα,
διότι εἶν' ἀγοραστοί. Ἄν' πῶ : « Χαρίσετέ τους
ἐλευθερίαν, δότε τους ταῖς κόραις σας νὰ πάρουν·
ἂς μὴν ἰδρύνουν οἱ πτωχοὶ νὰ σὰς σηκόνουν βάρη·
ἂς ἔχουν στρώματ' ἀπαλὰ ὡσὺν τὰ ἰδικὰ σας
κι' ἂς γάυεται τὸ στόμα των τὰ ἴδια φαγητὰ σας »
σεῖς θὰ μοῦ πῆτε : « Εἶν' αὐτοὶ οἱ σκλάβοι ἰδιοὶ μας ».
Μὴ ἄλλο τί λέγω κ' ἐγώ ; Ἡ μιά του λίτρα κρέας
εἶν' ἰδική μου· ἀκριθὰ τὴν ἔχω πληρωμένην·
μ' ἀνῆκει καὶ τὴν ἀπαιτῶ. Ἐάν μοῦ τὴν ἀρνήσθε,
ἀνάθεμα τοὺς νόμους σας ! Ἰσχύς ἔσται Βενετίαν
θεσμός δὲν ἔχει ἔς τὸ ἑξῆς ! Ζητῶ δικαιοσύνην·
πῆτε, θὰ μοῦ τὴν δώσετε ;

ΔΟΓΗΣ

Τὴν δίκην θ' ἀναβάλλω,
ἐκτὸς ἂν ἔλθῃ σήμερον, κατὰ τὴν πρόσκλησίν μου,
ἕνας νομοδιάσκαλος τῆς Πάδουας μεγάλος
νὰ κρίνῃ τὴν ὑπόθεσιν.

ΣΑΛΕΡΙΟΣ

Ἐδῶ ἀπ' ἔξω εἶναι
ἕνας ἀπὸ τὴν Πάδουαν, αὐθέντα. Μόλις ἤλθε
μὲ γράμμ' ἀπ' τὸν Βελάριον.

ΔΟΓΗΣ

Τὸ γράμμ' φέρετέ μου !
Νῆλθῃ ὁ ἄνθρωπος ἐδῶ.

ΒΑΣΑΝΙΟΣ

Θάρρος, Ἀντώνιέ μου !
Μὴ, ἄνθρωπε, ἀπελπίζεσαι ἀκόμη ! Ὁ Ἐβρατος
κρέας μου, αἷμα, κόκκαλα, τὰ πάντα θὰ μοῦ πάρῃ
πρὶν χάσῃς ἑξ αἰτίας μου μίαν βανίδα αἷμα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Τὸ ψωραλέον πρόβατον ἐγὼμαί τοῦ ποιμνίου
καὶ διὰ σφάξιμον ἐγὼ, Βασάνιέ μου, εἶμαι.
Ὁ ἀσθενέστερος καρπὸς ἔς τὴν γῆν θὰ πρωτοπέσῃ,
κι' ἂς πέσω ! Ἄν ἐπιθυμῇς νὰ μὲ ὑποχρεώσῃς,
ζῆσε καὶ γράψε μου ἐσὺ τὸ ἐπιτύμβιον μου.

(Εἰσέρχεται ἡ ΝΕΡΙΣΣΑ μετ' ἐπισημομένης γραμμα-
τεὺς δικαστοῦ).

ΔΟΓΗΣ

Σὺ εἶσαι ποῦ μοῦ ἔφερες τοῦ Βελαρίου γράμμ' ;

ΝΕΡΙΣΣΑ

Ἐγὼ, αὐθέντα μου. Ἰδοῦ, μὲ τοὺς προσκυνισμούς του.

(Προτείνει τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν ΔΟΓΗΝ, ὅστις ἀνα-
γινώσκει κατ' ἰδίαν).

ΒΑΣΑΝΙΟΣ

Ἐβρατε, τὸ μαχαίρι σου τί τ' ἀκονίζεις τόσον ;

ΣΑΥΛΩΚ

Νὰ κόψω τὸ ἀντίποινον ἀπὸ τὸν χρεωκόπον

ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ

Ἦ τὴν ποταπὴν σου τὴν ψυχὴν κι' ὅχι ἔς τὸ πόσημά σου
ἀκόνισες τὴν κόψιν του, ἀσπλαγχνε σὺ Ἐβρατε !

Πλὴν δὲν ὑπάρχει μετὰλλον ἔς τὸν κόσμον ὅλον, — ὅχι,
οὔτ' ὥς κι' αὐτὸς ὁ πέλεκυς ἀκόμη τοῦ δημίου
δὲν ἔχει οὔτε τῆς μισθῆς κακίας σου τὴν κόψιν !
Τὰ παρακάλια δὲν μποροῦν νὰ σὲ διαπεράτουν ;

ΣΑΥΛΩΚ

Ὅσα κι' ἂν πῆς δὲν ὠφελοῦν.

ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ

Ὁ Ἄδης νὰ σὲ φάγῃ,
σκύλε θεοκατάρατε, καὶ ἡ Δικαιοσύνη
ἂς τὴν αἵσχος τῆς ἀν ζῆς ! Τὴν πίστιν μου κλονίζεις
καὶ κινδυνεύω νὰ φρονῶ καθὼς ὁ Πυθαγόρας,
ὅτι τῶν ζώων αἱ ψυχὰι περνοῦν εἰς τοὺς ἀνθρώπους.
Ἡ λυσσασμένη σου ψυχὴ ἐκυδερνοῦσε λύκον
ποῦ δι' ἀνθρώπου σκοτωμὸν τὸν πῆγαν ἔς τὴν κρεμάλαν,
καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπέταξε τὸ βδελυρὸν τοῦ πνεύματος
ἐνθ' οὐκ εἶχ' ἡ μάσκα σου ἔς τ' ἀνδρίαν τῆς σπλάγγνα,
κ' ἐμβῆκ' ἐντός σου. Δι' αὐτὸ εἶσαι καὶ σὺ ἄν λυκος,
ἀρπακτικὸς, ἀχόρταγος, σκληρὸς καὶ αἰμοδόρος !

ΣΑΥΛΩΚ

Δὲν σβύνεις τὴν σφαγίδ' ἀπὸ τοῦ ὁμολογόν του
μὲ ταῖς βρυσταῖς. Κάμνεις κακὸν ἔς τὸν λάφυργά σου μόνον,
κι' ὅσον διὰ τὸ πνεῦμα σου, σὲ βαδαιῶ, παιδί μου,
θέλει διόρθωμα, εἰδὲ κακὴν κακῶς θὰ πάγῃ.
Ἄλλο ἐγὼ δὲν σὰς ζητῶ παρὰ δικαιοσύνην.

ΔΟΓΗΣ

Μοῦ γράφει ὁ Βελάριος διὰ νὰ μᾶς συστήσῃ
ἕνα νομοδιάσκαλον νέον καὶ προκομμένον.
Ποῦ εἶναι ;

ΝΕΡΙΣΣΑ

Τὴν ἀπάντησιν, αὐθέντα, περιμένει,
ἂν ἔχει· εὐχαρίστησιν νὰ ἔλθῃ.

ΔΟΓΗΣ

Ἦς ὁρίση ! —
Πηγαίνετε τρεῖς τέσσαρες καὶ συνοδεύσατέ τον.

(Εἰσέρχεται ἡ ΠΟΡΚΙΑ ἐνδεδυμένη ὡς δικαστῆς).

ΔΟΓΗΣ

Παρακαλῶ, τὸ χέρι σου. Μᾶς ἔρχεσαι ἐκ μέρους
τοῦ Βελαρίου ;

ΠΟΡΚΙΑ

Μάλιστα, αὐθέντα

ΔΟΓΗΣ

Καλῶς ἤλθες !
Λάβε τὴν θέσιν σου, — ἐδῶ. Νομίζ' ὅτι γνωρίζεις
τί συζητεῖται σήμερον εἰς τὸ Κριτήριόν μας.

ΠΟΡΚΙΑ

Ναι, ὅλα τὰ καθέκαστα λεπτομερῶς γνωρίζω.
Ποιὸς εἶν' ὁ ἔμπορος ἐδῶ καὶ ποιὸς ὁ Ἐβρατος ;

ΔΟΓΗΣ

Ἀντώνιε καὶ Σαυλῶκ, ἐδῶ ἐμπρὸς ἐλάτε.

ΠΟΡΚΙΑ

Ἐσένα λέγουν Σαυλῶκ ;

ΣΑΥΛΩΚ

Ναι, Σαυλῶκ μὲ λέγουν.

ΠΟΡΚΙΑ

Εἶν' ἀλλοκότου φύσεως ἡ ἀγωγή αὐτῆς σου,
ἀλλὰ κατὰ τὰ νόμιμα ἐδῶ τῆς Βενετίας
δὲν ἡμπορεῖ τις νὰ εἰπῇ ὅτι δὲν εἶσ' ἐν τάξει. —
Σὺ εἶσ' ὁ ἐναγόμενος ;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Ἐγώ.

ΠΟΡΚΙΑ

Τ' ὁμολόγόν σου
τ' ἀναγνωρίζεις;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Μάλιστα, τ' ἀναγνωρίζω.

ΠΟΡΚΙΑ

Τότε

ἀνάγκη ἐπιείκειαν νὰ δείξῃ ὁ Ἑβραῖος.

ΣΑΥΛΩΚ

Νὰ μὲ βιάσῃ ποῖος ἔμπορεῖ; πέ μου.

ΠΟΡΚΙΑ

Διὰ τῆς βίας

δὲν γίνετ' ἐπιείκεια. Ὡς τὴν γῆν γλυκοσταλάζει
ὅταν τὴν βρυχῇ ἐξ οὐρανό, Διπλὰ εὐλογημένη,
καὶ ὅποιον δίδει εὐλογεῖ καὶ ἐκείνον ποῦ λιμνάζει.
Εἶναι ἰσχύς τῶν ἰσχυρῶν! Ἀρμόζει ὁ τὸν μονάρχην
ὁ τὸν θρόνον του, καλλιτέρα καὶ ἀπ' τὸ διάδημά του.
Τὸ σκήπτρον εἶναι σύμβολον ἀρχῆς καὶ ἰξουσίας,
σημεῖον κυριότητος καὶ μεγαλείου, — ὅπου
τῶν βασιλέων στέκεται ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος.

Ἀλλ' ὅμως καὶ τὴν δύναμιν τοῦ σκήπτρου ὑπερβαίνει
ἡ Ἐπιείκεια. Αὐτὴ τὸν θρόνον της τὸν ἔχει
ὁ τὸν βασιλέων τὴν καρδίαν. Θεοῦ σημεῖον εἶναι!
Ἡ δ' ἐπιείκεια δύναμις τότε προπάντων μοιάζει
μὲ τοῦ Θεοῦ τὴν δύναμιν, ὅπου εἰς ἐνωμένη
ὑπάρχ' ἡ Ἐπιείκεια μὲ τὴν Δικαιοσύνην.

Ὡστε καὶ σὺ, ἂν καὶ ζητῇς δικαιοσύνην, σκέψου
ὅτι τὴν σωτηρίαν του τὴν ψυχικὴν κανεῖς μας
δὲν πρέπει νὰ τὴν προσδοκᾷ ἐκ τῆς Δικαιοσύνης.
Ὡς τὴν προσευχὴν μας τοῦ Θεοῦ τὸ ἔλεος ζητοῦμεν,
ἡ προσευχὴ μας δὲ αὐτὴ συγχρόνως μᾶς διδάσκει
νὰ ἐλεοῦμεν καὶ ἡμεῖς. Αὐτὰ ἂν σοῦ τὰ λέγω,
τὰ λέγω πρὸς μετρίαν τῶν ἀπαιτήσεων σου.
Ἄν ὅμως θέλῃς καὶ καλὰ τὸν Νόμον κατὰ γράμμα,
τότε ὁ ἔμπορος ἔδω τὴν δίκην ὅς τὴν χάσῃ.

ΣΑΥΛΩΚ

Ἄς πῶσιν ὁ τὸ κεφάλι μου τὰ ἔργα μου! Τὸν Νόμον,
τὸν νόμον μόνον σὰς ζητῶ. Τὸ πρότιμόν μου θέλω!

ΠΟΡΚΙΑ

Δὲν ἔχει ὁ ἀντίδικος τὰ μέσα νὰ πληρωθῇ;

ΒΑΣΑΝΙΟΣ

Ἰδοῦ, εἰς τὸ Κριτήριον ἐγὼ τὰ καταθέτω.
Νὰ τὰ πληρώσω καὶ διπλὰ! Καὶ ἂν αὐτὰ δὲν φθάνουν,
λαμβάνω ὑποχρέωσιν τὰ δεκαπλᾶ νὰ δώσω
μ' ἐγγύησιν τὴν κεφαλὴν, τὰ χέρια, τὴν καρδίαν μου!
Ἄν καὶ αὐτὸ δὲν τοῦ ἀρκεῖ, ὥς φανερόν τὸ πρᾶγμα,
ὅτ' ἡ κακία ἔβαλθηκε τὴν Ἀρετὴν νὰ πνίξῃ!
Λοιπὸν ἂς κλίνη μιὰν φορὰν ὁ Νόμος ἔς τὴν ἰσχύνη σας,
κάμετ' ἐν ἄδικον μικρὸν διὰ καλὸν μεγάλον,
καὶ βιάλετ' ἐν τῷ δαιμόνιόν του!

ΠΟΡΚΙΑ

Δὲν γίνεται. Κανεῖς ἔδω τὴν δύναμιν δὲν ἔχει
νὰ ἐπιφέρῃ ἀλλαγὴν ἔς τὰ νόμιμα τοῦ Κράτους.
Αὐτὸ ὥς προηγουμένον ἔμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ,
καὶ νὰ δοθῇ παράδειγμα διὰ νὰ εἰσχωρήσουν
ἄτοπα καὶ ἄλλα βαθμηδὸν ἔς τὴν Βενετιαν. — Ὁχι!

ΣΑΥΛΩΚ

Ἄλλος μᾶς ἦλθε Δανιὴλ! Ναί, Δανιὴλ τῶ ὄντι!
Νεῖ μου πάντοτε κριτὰ, καὶ πῶς νὰ σὲ τιμῶ;

ΠΟΡΚΙΑ

Ποῦ εἶναι τὸ συμβόλαιον; Δός μου νὰ τὸ κυτάξω.

ΣΑΥΛΩΚ

Ἰδοῦ, αὐθιγὰ μου, ἰδοῦ.

ΠΟΡΚΙΑ

Τριπλὰ τὰ χρήματά σου
σοῦ τὰ προσφέρουν, Σαυλῶκ.

ΣΑΥΛΩΚ

Ἐκμα ὄρκον, — ὄρκον!
Ὁρκίσθηκα! Ὅς κολασθῶ ἐν ἐπιπορχίῳ.
Δὲν ἔμπορῶ, καὶ ἂν μ' ἐδίδαν τὴν Βενετιαν ὅλην!

ΠΟΡΚΙΑ

Ἡ προθεσμία ἔληξε τοῦ ὁμολόγου, ὥστε
εἶν' ὁ Ἑβραῖος κύριος νομίμως ν' ἀπαιτήσῃ
τὴν μίαν λίτραν κρέας του, καὶ ὁ Ἰδοῦς νὰ τὴν κόψῃ
ἀπὸ τὸν ἔμπορον αὐτόν, κοντὰ εἰς τὴν καρδίαν του. —
Δεῖξ' ἐπιείκειαν! Τριπλὰ πᾶρε τὰ χρήματά σου.
Πέ μου νὰ σχίσω τὸ χαρτί.

ΣΑΥΛΩΚ

Ἀφοῦ τὸ ἐξοφλήσῃ
κατὰ τὴν συμφωνίαν μας. — Ἀπέδεξαι πῶς εἶσαι
κριτὴς καλὸς καὶ ἄξιος. Τὸν νόμον τὸν γνωρίζεις.
Ἡ ἔκθεσίς σου καθαρά καὶ ἀκριβεστάτη ἦτον
καθ' ὅλα. — Ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου, τοῦ ὁποίου
εἶσαι ὁ στόλος, ἀπαιτῶ νὰ πᾶγ ἔμπρὸς ἡ δίκη.
Ὅ,τι καὶ ἂν ἦναι δυνατόν νὰ πῇ ἀνθρώπου γλώσσα,
ἐγὼ δὲν μεταπειθομαι. Τ' ὁμνῶ ἔς τὴν ψυχὴν μου!
Δὲν βγαίνω ἀπ' τ' ὁμολόγον.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Παρακαλῶ ἐνθέρμως
νὰ κρίνῃ τὸ Κριτήριον.

ΠΟΡΚΙΑ

Λοιπὸν, ἀφοῦ εἶν' ἔτσι,
ἐτοίμασε τὸ στήθος σου διὰ τὴν μάχαιράν του.

ΣΑΥΛΩΚ

Ὡ σὺ, ἀδέκαστε κριτὰ, ἐξαίρετε σὺ νέε!

ΠΟΡΚΙΑ

Διότι ἐπρονόησεν ὁ Νόμος καὶ ὀρίζει
παντὸς προστίμου πληρωμὴν ὁπόταν χρεωσθῇται,
καθὼς περιλαμβάνεται εἰς τὸ συμβόλαιόν σας.

ΣΑΥΛΩΚ

Εἶν' ἀληθέστατον! Κριτὰ καλὴ καὶ προκομμένη,
σὺ ἔχεις νοῦν γεροντικὸν καὶ ἂς εἶσαι τόσον νέος!

ΠΟΡΚΙΑ

Λοιπὸν τὸ στήθος γύνωσκε.

ΣΑΥΛΩΚ

Ναί, μάλιστα, τὸ στήθος.
Τὸ λέγει τὸ συμβόλαιον. — Κριτὰ μου, δὲν τὸ λέγει,
«πλησίον ἔς τὴν καρδίαν του», αὐτολεξεῖ;

ΠΟΡΚΙΑ

Τὸ λέγει.

Ἔχεις μαζὴ σου ζυγαριὰν τὸ κρέας νὰ ζυγίσῃς;

ΣΑΥΛΩΚ

Ἐδῶ τὴν ἔχω.

ΠΟΡΚΙΑ

Φέρε του χειροῦργον μ' ἐξοδόν σου,
νὰ σταματήσῃ τὴν πληγὴν, μὴ τυχὴ καὶ ἀποθάνῃ.

ΣΑΥΛΩΚ

Τὸ λέγει τὸ συμβόλαιον;

ΠΟΡΚΙΑ

Ῥητῶς δὲν τὸ ὀρίζει,
πλὴν τί μ' αὐτό; Ὡς ψυχικὸν ἐξίχει νὰ τὸ κάμῃς.

ΣΑΥΛΩΚ

Δὲν εἶναι ἔς τὸ συμβόλαιον γραμμένον. Δὲν τὸ βλέπω.

ΠΟΡΚΙΑ

Σὺ, ἔμπορ', ἔχεις τίποτε νὰ πῆς;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Ὀλίγα μόνον.

Εἴμ' ὠπλισμένος κ' ἔτοιμος. Δός μου, Βασάνιε μου, τὸ χέρι σου. Ὑγίζινε! Νὰ μὴ τὸ ἔχῃς λύπην ἂν χάριν σου κατήντησα ἐδῶ· διότι εἰς τοῦτο ἡ Τύχη μ' εὐεργέτησε παρὰ τὸ σὺνήθές της. Τὸν δυστυχῆ τὸν ἄνθρωπον ἡ Τύχη τὸν ἀφίνει νὰ ἐπιζῇ 'ς τὰ πλοῦτή του συνήθως, καὶ νὰ βλέπῃ μὲ ζαρωμένον μέτωπον, μὲ μάτια βουλημένα, γηράματα τρισάθλια. Ἐμένα μ' ἀποκόπτει ἀπ' τὸ βραδὺ μαρτύριον μιᾶς τόσης δυστυχίας. Μὴ λείψῃς 'ς τὴν γυναῖκα σου νὰ μὲ καλοσυστήσῃς. Νὰ τῆς εἰπῇς τοῦ τέλους μου τὴν ἱστορίαν ὅλην. Εἰπέ της πῶς σ' ἠγάπησα. Νεκρὸν ἐπαίνεσέ με. Κι' ἀφοῦ τὰ πάντα τῆς εἰπῇς, ἄφες νὰ κρίνῃ μόνῃ ἀν εἶχεν ὁ Βασάνιος φίλον πιστὸν ποτὲ του. Μὴ κλαίεσαι ἂν ἔχασες τὸν φίλον σου. Κ' ἐκεῖνος δὲν κλαίει· ἂν ἐπλήρωσε τὸ ἰδικόν σου χρέος. Ἀρκεῖ ὀλίγον 'ς τὰ βαθεῖα νὰ κόψῃ ὁ Ἑβραῖος, κι' ἀμέσως σ' ἐξεχρέωσα μὲ ὅλην τὴν καρδιάν μου. . .

ΣΑΥΛΩΚ

Χάνεται ἄδικα κοιρός. Ἄς τελειώσ' ἡ δίκη.

ΠΟΡΚΙΑ

Ἀπὸ τὸν ἔμπορον αὐτὸν λάβε μίαν λίτραν κρέας. Τὸ ἐπιτρέπουν οἱ Κριταὶ κι' ὁ Νόμος τὸ ὀρίζει.

ΣΑΥΛΩΚ

Ὡ δικαιοῦτατε κριτά!

ΠΟΡΚΙΑ

Ἀπὸ τὸ στήθος του, καθὼς ὁ Νόμος ἐπιτρέπει κι' ὀρίζει τὸ Κριτήριον.

ΣΑΥΛΩΚ

Ὡ δίκαιε κριτά μου! — Ἀκούεις τὴν ἀπόφασιν; Κόπιασε! Ἐτοιμάσου!

ΠΟΡΚΙΑ

Πρόσμειν' ὀλίγον. Ἐχομεν ἀκόμῃ καὶ ἄλλο. — Κατὰ τὸ ἔγγραφον αὐτὸ δὲν σοῦ ἀνήκει αἷμα οὔτε μιὰ στάλα. Νὰ, βῆτώς, «μὴν λίτραν κρέας», λέγει Πᾶρε τὸ πρόστιμον λοιπὸν, τὴν μίαν λίτραν κρέας, ἀλλ' ὅμως κύταξε καλὰ, 'ς τὸ κόψιμον ἂν χύσῃς μιὰν στάλαν αἷμα Χριστιανοῦ, τότε κατὰ τὸν Νόμον δημεύονται τὰ κινητὰ κι' ἀκίνητὰ σου ὅλα.

ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ

Ὡ δικαιοῦτατε κριτά! Τὰ ἤκουσες, Ἑβραῖε; ὦ προκομμένε μου κριτά!

ΣΑΥΛΩΚ

Ὁ νόμος ἔτσι λέγει;

ΠΟΡΚΙΑ

Ἀνάγνωσέ τον μόνος σου. Ζητεῖς δικαιοσύνην; Δικαιοσύνην, Σαυλῶκ, ὑπόσχομαι νὰ λάβῃς, περισσοτέραν μάλιστα παρ' ὅσην ἐζητοῦσες.

ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ

Νὰ δᾷ κριτῆς μίαν φορὰν! Τὰ ἤκουσες, Ἑβραῖε;

ΣΑΥΛΩΚ

Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, δέχομαι. Δότε τὰ χρήματά μου τριπλᾶ, κι' ἂς πάγῃ 'ς τὸ καλὸν ὁ Χριστιανός.

ΒΑΣΑΝΙΟΣ

Ἰδοὺ τὰ χρήματά.

Ἰδοὺ τα,

ΠΟΡΚΙΑ

Σιγά! Θὰ λάβῃ ὁ Ἑβραῖος δικαιοσύνην ἐντελῆ. Σιγά σιγά· μὴ βία! Θὰ λάβῃ τὸ ἀντίποινον καὶ ὅχι τίποτ' ἄλλο.

ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ

Τί δικαιοῦτατος κριτῆς! Σοφὸς κριτῆς, Ἑβραῖε!

ΠΟΡΚΙΑ

Λάβε τὰ μέτρα σου λοιπὸν τὸ κρέας νὰ τοῦ κόψῃς. Μὴ χύσῃς αἷμα, πρόσεχε, καὶ μὴ τοῦ κόψῃς κρέας παρὰ τὴν λίτραν τὴν σωστήν. Ἄν κόψῃς παραπάνω ἢ παρακάτω τίποτε ἀπ' τὴν σωστήν τὴν λίτραν, — ὅσον μικρὴ διαφορὰ κι' ἂν ἦναι εἰς τὸ ζύγι, κ' ἐνθὸς σπυριοῦ τὸ εἰκοστὸν ἀρκεῖ νὰ ἦναι μόλις, μόλις ἂν κλίν' ἡ ζυγαριὰ καὶ μίαν μόνην τρίχα, — δημεύονται τὰ πλοῦτή σου καὶ χάνεις τὴν ζωὴν σου.

ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ

Μᾶς ἤλθε ἄλλος Δανιήλ! Νὰ Δανιήλ, Ἑβραῖε! Τώρα σὲ θέλω, ἄπιστε!

ΠΟΡΚΙΑ

Τί στέκεσαι, Ἑβραῖε;

Ἐμπρός, πᾶρε τὸ πρόστιμον.

ΣΑΥΛΩΚ

Δὸς τὸ κεφάλαιόν μου κι' ἄφες νὰ φεύγω.

ΒΑΣΑΝΙΟΣ

Ἐτοιμα ἰδοὺ τὰ χρήματά σου.

ΠΟΡΚΙΑ

Ἐμπρός εἰς τὸ Κριτήριον τ' ἀπέριψ' ἐπισήμως. Θὰ λάβῃ ὅ,τι ὥρισε τ' ὁμολογῶν κι' ὁ Νόμος.

ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ

Τῷ ὄντι νέος Δανιήλ, νὰ, Δανιήλ μᾶς ἤλθε! Εὐχάριστῶ ποῦ μ' ἔμαθες, Ἑβραῖε, τ' ὄνομά του.

ΣΑΥΛΩΚ

Καὶ πῶς! Θὰ μοῦ κρατήσετε καὶ τὸ κεφάλαιόν μου;

ΠΟΡΚΙΑ

Δὲν σοῦ ἀνῆκει ἄλλο τί παρὰ τὸ πρόστιμόν σου καὶ πᾶρὲ το, μὲ κίνδυνον κ' εὐθύνην σου, Ἑβραῖε.

ΣΑΥΛΩΚ

Ἄς εὕρῃ ἀπ' τὸν Διάβολον λοιπὸν τὴν πληρωμὴν του! Δὲν στέκομαι νὰ συζητῶ.

ΠΟΡΚΙΑ

Περίμενε, Ἑβραῖε, καὶ δὲν τὰ ἐτελείωσες ἀκόμῃ μὲ τὸν νόμον. Εἶναι διάταξις ῥητῆς 'ς τὴν Βενετιάν, ὅτι «Ὅσῳκίς ξένος φωραθῇ ὅτι ἐπεβουλευθῇ «ἐνθὸς πολίτου θάνατον, ἐμμέσως ἢ ἀμέσως, «δημεύεται πρὸς ὄφελος καὶ κέρδος τοῦ παθόντος «ἐκ τῆς περιουσίας του τὸ ἥμισυ, τὸ δ' ἄλλο «'ς τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ Κράτους μεταδίδεται» «πρὸς δὲ ἡ χάρις τῆς ζωῆς τοῦ ἐπιβουλευθέντος «ἀπ' τοῦ δουκὸς τὸ ἔλεος καὶ μόνου ἐξαφτᾶται». Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἐδρίσκεσαι, διότι τρανῶς ἀποδεικνύεται ὅτι ἐπεβουλευθῇ τοῦ ἀντιδίκου τὴν ζωὴν, ἐμμέσως καὶ ἀμέσως, κ' εἰς τὴν ποινὴν ὑπόκεισαι τὴν προαναφερθεῖσαν. Λοιπὸν 'ς τὸν Δούκα πρόσπεσε καὶ ζήτησέ του χάριν.

ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ

Μόνος νὰ πᾶς νὰ κρεμασθῇς τὴν χάριν ζητήσέ του. Ἀλλ' ὅμως σοῦ ἐδῆμευσαν τὰ πλοῦτή καὶ δὲν ἔχεις οὐτ' ὅσα θέλει τὸ σχοινί, ὥστε θὰ σὲ κρεμάσῃ τὸ Κράτος δι' ἐξόδων του.

ΔΟΓΗΣ

Διὰ τὴν καταλάβης

πόση ψυχῆς διαφορά ὑπάρχει μεταξύ μας,
σου τὴν χαρίζω τὴν ζωὴν προτοῦ μοῦ τὴν ζητήσης.
Ἡ δὲ περιουσία σου περὶ αὐτοδικαίως
εἰς τὸν Ἀντώνιον μισή καὶ ἡ μισή 'ς τὸ Κράτος.
Πλὴν νὰ καμφθῇ ἐνδέχεται μὲ τὴν ὑποταγὴν σου
κ' εἰς πρόστιμον τὴν δήμευσιν νὰ μεταβάλω.

ΠΟΡΚΙΑ

Μόνον

διὰ τοῦ Κράτους τὸ μισόν, ὅχι τοῦ Ἀντωνίου.

ΣΑΥΛΩΚ

Καὶ τὴν ζωὴν μου πάρε την! Νὰ μὴ μοῦ τὴν χαρίσῃς.
Μοῦ ἀφαιρεῖς τὸ σπῖτι μου ἐν μοῦ ἀφαιρέσης
τὸν στύλον ὅπου τὸ βαστᾷ. Μοῦ πέρνεις τὴν ζωὴν μου,
ἀν πάρῃς ἀπ' τὰ χέρια μου τὰ μέσα τοῦ νὰ ζήσω.

ΠΟΡΚΙΑ

Τί ἔλεος, Ἀντώνιε, σκοπεύεις νὰ τοῦ κάμῃς;

ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ

Ὅτι τοῦ χαρίσῃ τὸ σχοινί. Μὴ, πρὸς Θεοῦ, μὴ ἄλλο!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Λυθέντα ὑψηλότατε καὶ σεβαστοί Κριταί μου,
ἀφήσατέ μου τὰ μισὰ ἀπ' τὰ ὑπάρχοντά του
χωρὶς νὰ δώσῃ πρόστιμον, ἀλλὰ μὲ συμφωνίαν
ν' ἀφήσῃ τὰ ἐπιλοιπα 'ς τὴν διαχείρισίν μου,
διὰ νὰ μεταδιδασθῶν μετὰ τὸν θάνατόν του
'ς τὸν νέον ποῦ τοῦ ἔκλεψε τὴν κύρην του ἐσχάτως.
Πρὸς τούτοις νὰ ὑποβληθῇ εἰς δύο ἄλλους ὄρους:
Πρῶτον, νὰ γείνῃ Χριστιανὸς ἀμέσως; ὁ δὲ ἄλλος,
νὰ κάμῃ δωρητήριον ἐπίσημον ἐμπρὸς σας
δι' ὅ,τι θὰ τοῦ εὐρεθῇ ὅπουτ' ἀποθάνῃ,
πρὸς ὄφελος τῆς κόρης του καθὼς καὶ τοῦ γαμβροῦ του.

ΔΟΓΗΣ

Ἡ παραδέχεται αὐτὰ, ἡ ἀναιρῶ τὴν χάριν.

ΠΟΡΚΙΑ

Συγκατανεύεις, Σαυλῶκ; Λέγε.

ΣΑΥΛΩΚ

Συγκατανεύω.

ΠΟΡΚΙΑ

Γράψε τὸ δωρητήριον, γραμματικῶς.

ΣΑΥΛΩΚ

Ἀφῆτε νὰ τραδηχθῶ, παρακαλῶ. Εἰμ' ἄρρωστος... Κατόπιν
μοῦ στέλνετε τὸ ἔγγραφον 'ς τὸ σπῖτι κ' υπογράφω.

(Ἐξέρχεται).

Δ. ΒΙΚΕΛΕΣ.

Ο ΠΑΤΗΡ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ

[Μυθιστορία Α. Ἀλεβῶ. — Μετάφρασις Π. Ι. Φέρεμπου].

Συνέχεια· ἴδι σελ. 435.

Ἦτο ἤδη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κλίμακος ὁ
Ἰωάννης, ὅτε ἤκουσε τὸ ὄνομά του:

— Κύριε Ἰωάννη! κύριε Ἰωάννη!

Σταθεὶς ἐστράφη καὶ εἶδε πλησίον του τὴν
Μπεττίναν.

— Καὶ φεύγετε χωρὶς νὰ μ' ἀποχαιρετίσετε;

— Συγγνώμην, κυρία, εἶμαι κατάκοπος.

— Τότε λοιπὸν μὴ φύγετε πεζός. Ὁ καιρὸς
εἶνε ἀσχημὸς.

Καὶ ἐκτείνασα τὴν χεῖρα πρὸς τὰ ἔξω, προ-
σέθηκε:

— Κυττάξετε! βρέχει.

— ὦ! μόλις.

— Ἐλᾶτε εἰς τὴν μικρὰν αἰθουσάν νὰ πῶ-
μεν μόνοι μας σεῖς καὶ ἐγὼ ἕνα τσάι καὶ ἔπειτα
σᾶς πηγαίνει μία ἄμαξα.

Καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν ἕτερον τῶν ἐπὶ τῆς
εἰσόδου θεραπόντων εἶπε:

— Εἰπὲ νὰ ζευξοῦν τώρα ἀμέσως ἕν ὄχημα.

— Ὅχι, κυρία, σᾶς παρακαλῶ, ὁ ἀὴρ θὰ
με ζωογονήσῃ... ἔχω ἀνάγκην νὰ περιπατή-
σω... Ἀφετέ με νὰ φύγω.

— Φύγετε λοιπὸν!... Ἀλλὰ δὲν ἔχετε
μανδύαν... Πάρετε ἕνα σάλι νὰ τυλιχθῇτε.

— Δὲν θὰ κρυώσω... ἐνῶ σεῖς... μὲ τὸ
φόρεμα αὐτὸ τὸ ἀνοικτόν... Ἀναχωρῶ διὰ
νὰ σας ἀναγκάσω νὰ εἰσέλθετε.

Καὶ χωρὶς καὶ νὰ τη δώσῃ τὴν χεῖρα, κα-
τέβη δρομαίως τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος,
λέγων καθ' ἑαυτὸν:

— Ἐὰν ἐγγίσω τὴν χεῖρά της, ἐχάθην, τὸ
μυστικόν μου προδίδεται.

Τὸ μυστικόν του! Ἀκούετ' ἐκεῖ! τὸ μυστι-
κόν του! Καὶ ποῦ νὰ εἰξυρεν ὅτι ἡ Μπεττίνα
ἀνεγίνωσκεν ἐν τῇ καρδίᾳ του ὡς ἐν ἀνοικτῷ
βιβλίῳ.

Ἀμα πατήσας τὴν τελευταίαν βαθμίδα ὁ
Ἰωάννης ἐδίστασεν ἐπὶ μακρόν. Ἦτο δὲ ἐπὶ
τῶν χειλῶν τοῦ ἡ φράσις αὕτη:

«Σὲ ἀγαπῶ! σὲ λατρεύω! καὶ δι' αὐτὸ δὲν
θέλω πλέον νὰ σε ἰδῶ!»

Ἀλλὰ τὴν φράσιν ταύτην δὲν τὴν ἐκστομί-
ζει, ἀπομακρύνεται, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐξαφα-
νίζεται ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτός... Ἀλλ' ἡ
Μπεττίνα μένει ἐκεῖ ἐπὶ τῆς κλίμακος, διακρι-
νομένη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐκ τῆς θύρας ἐξερχο-
μένου ἀπλέτου φωτός. Χονδραὶ ῥανίδες βρο-
χῆς ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἀπωθούμεναι ῥαπίζουσι
τοὺς γυμνοὺς ὤμους τῆς καὶ φοικιᾷ· ἀλλ' οὐ-
δόλως αἰσθανομένη τὸ καταλαμβάνον αὐτὴν
ρίγος, ἀκούει ευκρινῶς τὴν καρδίαν τῆς ἀνα-
πηδῶσαν.

— Ἐγὼ τὸ εἶξυρα ὅτι μὲ ἀγαπᾷ, εἶπε καθ'
ἑαυτὴν, ἀλλὰ τώρα ἐβεβαιώθην ὅτι καὶ ἐγώ...
ὦ! ναί... καὶ ἐγώ...

Αἰφνης βλέπει ἐντὸς τινος τῶν μεγάλων
παρὰ τὴν θύραν κατόπτρων τὸ εἶδωλον τῶν
δύο ἐπὶ τῆς εἰσόδου θεραπόντων, ἱσταμένων
ἀκινήτων παρὰ τῇ δριμνῇ τραπέζῃ τοῦ προ-
δόμου. Προχωρεῖ βήματά τινα πρὸς τὴν αἰ-
θουσάν... ἀλλ' ἀκούουσα θορυβῶδεις γέλω-
τας καὶ τὸν ἐξακολουθοῦντα χορόν, ἱσταται ἐ-
πιθυμοῦσα νὰ μείνῃ μόνη, ὅπως μόνη. Ἀπο-
τεινομένη δὲ πρὸς τινα τῶν ὑπηρετῶν:

— Πήγαίνε νὰ εἰπῇς εἰς τὴν κυρίαν ὅτι εἶ-
μαι κουρασμένη καὶ ἀνέβην εἰς τὸ δωμάτιόν μου.